

2. Міністерство молоді та спорту [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dsmsu.gov.ua/index/ua>

3. Про затвердження Державної цільової соціальної програми розвитку фізичної культури і спорту на період до 2020 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npras/249793397>

4. Коротич О.Б. Державне управління регіональним розвитком України. – 22 с.

Лаврук О.В.

*кандидат економічних наук, докторант,
Міжрегіональна Академія управління персоналом*

ДЕРЖАВНІ ОРГАНИ ВЛАДИ ТА ЇХ РОЛЬ У РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ РОЗВИТКУ ТВАРИННИЦТВА

На даний час держава виступає носієм прогресивної системи господарювання. Вона також є найвищою формою організації людського існування у суспільстві, оскільки створює необхідні умови для діяльності громадян, задоволення їхніх потреб в одязі, житлі, матеріальних благах, тваринницьких продуктах харчування відповідно до рекомендованих нормативів.

Забезпечення прогресивного, демократичного і правового розвитку України вимагає активних корінних змін у державі, що сприятиме позитивному впливу на державну політику, основні завдання якої полягають у реформуванні різних сфер життєдіяльності держави і суспільства:

- сприяння розвитку та економічному зростанню галузей промисловості і сільського господарства, зокрема тваринництва, модернізація виробничих процесів і виробництва продукції та її визнання у конкурентному середовищі;

- посилення функціонального спрямування органів державної влади і місцевого самоврядування на проведення позитивних змін у галузі тваринництва з метою задоволення потреб суспільства і населення у продуктах тваринного походження.

Тваринництво є однією із важливих галузей сільського господарства, яке безпосередньо впливає на його економіку та рівень забезпечення населення необхідними високопоживними і калорійними продуктами харчування. Однак, з 2010 по 2017 роки ситуація у тваринництві України є надзвичайно складною, оскільки у господарствах усіх категорій щорічно зменшується поголів'я худоби. Зокрема, за цей період поголів'я великої рогатої худоби скоротилося на 21,4% (корів – на 23,3%), свиней – на 23,2%, овець і кіз – на 24,4% і, відповідно, зменшилися обсяги виробництва тваринницької продукції (яловичини і телятини на 15%, молока – на 8,6%, яєць – на 9,1%), тобто галузь тваринництва поступово занепадає [3, с. 135, 150]. Здебільшого основною причиною таких негативних тенденцій (потребують термінового розв'язання) є те, що державні органи влади не надають їм належної уваги, а розроблена аграрна політика

держави є недалекоглядною, а тому її виконавці не піклуються про подальшу долю і конкурентоспроможність галузі тваринництва.

Складний стан функціонування тваринництва, породжений тривалими кризовими процесами, диспаритетом цінових відносин, недосконалістю бюджетних, податкових, фінансових, зовнішньоекономічних механізмів [1] спонукає до розробки і здійснення державними органами влади невідкладних державних заходів, які спроможні подолати деструктивні процеси у виробничо-господарській діяльності та забезпечити збільшення обсягів якісної тваринницької продукції. При цьому сформована державна політика повинна сприяти такому рівню розвитку тваринництва, який стане результативним поштовхом для інших галузей сільськогосподарського виробництва, що займаються виробництвом і переробкою продукції тваринництва.

Важливим елементом держави є система (модифікується за рахунок впливу політичних, історичних, економічних, соціальних чинників) державних органів влади, що підпорядковуються механізму держави. Він являє собою цілісну ієрархічну систему державних органів, що здійснюють державну владу, а також установ, підприємств, які забезпечують виконання завдань і функцій держави. Тут важливу роль відіграє окремий державний орган (самостійна і відокремлена частина, яка створена відповідно до конституції й чинного законодавства, єдиної системи органів державної влади) при допомозі якого держава здійснює свою політику у різних сферах державної, суспільної та галузях виробничої діяльності.

На період підготовки незалежної, суверенної, демократичної Української держави до вступу у ЄС виникає необхідність застосування конституційного принципу розподілу державної влади на законодавчу, виконавчу і судову (діють незалежно, самостійно) та наділення законодавчих функцій державним органам влади і установам (є первинними структурними елементами), які знаходяться між собою у субординації і взаємозв'язку і не вправі здійснювати взаємне делегування своїх функцій і повноважень.

У контексті зазначеного закріпленій (ст. 6) Конституцією України принцип розподілу державної влади передбачає наділення функціями державних органів, згідно трудових вимог у сфері праці і виробництва (у нашому випадку у галузі тваринництва), надання самостійності кожному органу влади при виконанні своїх конкретних повноважень та можливостей висувати свою думку на винесене рішення іншого органу, здійснюючи при цьому контроль його дій. Зазвичай для напряму урядової діяльності характерна функція державного управління, якій підпорядковується виконавча (виконуються прийняті органами законодавчої влади рішення) і розпорядча (управління відбувається на основі підзаконних актів і здійснення організаційних дій) види діяльності.

Слід виокремити характерні ознаки системи органів державної влади:

- наявність організаційно-правового зв'язку (основою функціонування є Конституція і закони України, обов'язковість виконання міністерствами, місцевими держадміністраціями нормативно-законодавчих актів, постанов Кабінету Міністрів України);

- юридичне оформлення, наділення повноваженнями і відповідальністю за професійне управління суспільством, сферами діяльності;
- реалізація функцій держави з використанням відповідних форм і методів;
- оптимальна структурна організація (загальні принципи, єдність мети і взаємодії), орієнтована на реалізацію функцій держави;
- організаційна єдність (у виборі або створенні і керуванні приймають участь інші органи, підзвітність і підконтрольність обоюдна);
- наявність матеріально-технічних засобів (без права власності на них державних службовців) для виконання державних функцій;
- змінність функціонування відповідно до розвитку держави.

Відзначимо, що органи державної влади здійснюють безпосереднє формування (ураховуються впливові чинники, потреби і інтереси суспільства та громадян), ведення і реалізацію державної політики. У їхні функції входить відповідальність за те, щоб політика була об'єктивною, обґрунтованою, ефективною та отримала підтримку населення, особливо працівників тваринництва. Наразі урядом не виконуються будь які дії, якщо вони не санкціоновані законом.

Ухвалення прийнятих державних рішень, встановлення розміру повноважень і розподіл влади здійснюються Конституцією держави [2], основними складовими якої є набір формальних правил, норм, фундаментальних принципів і процедур, які визначають порядок процесу формування, обговорення, ухвалення і здійснення державної політики інститутами державної влади і управління, що наділені владними повноваженнями. У сформовану державну політику і конституційно затверджені державні рішення можуть вноситися поправки і пропозиції щодо посилення їхньої вагомості у конкретній сфері і галузі суспільної та виробничої діяльності.

Зазначимо, що важливою складовою державної влади є виконавча влада, яка створюється державою з метою виконання функцій управління і сприяння нормальному функціонуванню державної влади, суспільства на основі використання нормативно-правових актів. Вона гранично та у межах законів здійснює управління соціальними і економічними процесами в державі, а також організацію, координування, планування і контроль зовнішньої та внутрішньої політики держави. Наразі її діяльність варто спрямувати на реалізацію державної політики з метою інтенсивного розвитку тваринництва та покращення суспільної життєдіяльності, зайнятих у цій галузі працівників.

Здебільшого державна політика тваринництва здійснюється у залежності від реальних потреб суспільства і населення у продуктах тваринного походження, а процес безпосереднього розвитку галузі – від структурного середовища формування цієї політики. Розвиток галузі тваринництва підпорядковується практично усім видам притаманних державній політиці середовищ: політичне (політична система, владні структури, чинне законодавство, політичні інститути і партії, громадські організації), соціальне (соціальна структура суспільства, способи поведінки, взаємодії і взаємозв'язку суб'єктів господарювання, їхні звичаї), фізичне (природні ресурси, демографічний стан і спосіб життя населення, його якісні характеристики), економічне (рівень економічного розвитку регіонів і зростання виробництва, чисельність і стан

економічної активності населення, стан інноваційного розвитку галузі). Такого роду, як і багато інших, характеристик підпорядковуються процесу трансформаційних перетворень, що безпосередньо впливають на оцінку результатів здійснення державної політики і її програм у галузі тваринництва.

Варто визначитися з основними напрямками удосконалення заходів державної політики у розвитку тваринництва, які знаходять своє вираження у: державній підтримці, державному регулюванні і інвестиційно-інноваційному забезпеченні галузі, фінансуванні селекційних програм, покращенні ветеринарно-санітарного контролю, дотриманні вимог стандартів якості продукції, сприяння створенню модернізованих міні – ферм та сімейних тваринницьких ферм, які спроможні поставляти на внутрішній ринок конкурентоспроможну тваринницьку продукцію.

Список використаних джерел:

1. Бондаревська К.В. Тенденції розвитку аграрного сектору економіки України. Економіка АПК. 2014. № 11. С. 36-42.
2. Конституція України. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30. Із змінами, внесеними згідно із Законом № 1401-VIII від 02.06.2016 р., ВВР, 2016, № 28. Режим доступу: <http://www.zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>
3. Сільське господарство України 2017: статистичний збірник. К.: Державна служба статистики України, 2018. 245 с.

Олійник Р.Ю.

аспірант,

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

ПРОЕКТНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ У ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ: ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ

Незважаючи на те, що дисципліна та практика проектного менеджменту (ПМ) є досить старою (у бізнес секторі США задіяний з 50-х років ХХ століття), активізація його використання в контексті публічного управління спостерігається наприкінці 1970-х – на початку 1980-х років. Масштабний історичний огляд розвитку проектного менеджменту в державно-управлінській галузі проводився з нагоди 50-річчя Міжнародної асоціації шкіл та інститутів адміністрації (IASIA) у 2011 році. На думку П. Коллінза, роль проектного менеджменту пов'язана з інституційним розвитком публічного адміністрування у 1980-х роках, який розглядається дослідником ширше за адміністративні реформи. Увага до інституційного розвитку пов'язана з інноваційним потенціалом, який потребує проектів та їхнього ефективного управління. П. Коллінз акцентує увагу на зростаючій ролі інформаційних технологій у цьому відношенні [1].